

1262 r. przez księcia Warcisława III na prawie lubeckim i otrzymało niemiecką nazwę Greifenberg, czyli Gryfiogóra. Miasto dostało wówczas szereg przywilejów, 100 łanów ziemi i prawo żeglugi na Redze.

Dogodne położenie na skrzyżowaniu ważnych szlaków handlowych - spławnej rzeki Regi, łączącej ważne ośrodki miejskie Wolin i Kołobrzeg - warunkowały rozwój Gryfic. Już w roku 1300 miasto rozpoczęło otaczanie się murami obronnymi. Gryfice jako ważny ośrodek gospodarczy utrzymywał własną flotę, która Regą, a potem Morzem Bałtyckim, prowadziły handel zbożem i innymi towarami z krajami zamorskimi. Ożywienie handlowe i czerpane stąd zyski doprowadzały nierzadko do sporów z pobliskimi sąsiadami (np. klasztorem w Białobokach). Często spory te przybierały formę zbrojnych konfliktów, zwłaszcza z portowym miastem Trzebiatowem. Ze względu na przynależność Gryfic do Hanzy, miasto miało ogromną przewagę w tym sporze, rozwijało się więc pomyślnie i bogaciło.

Okres rozwoju i dobrobytu przerwała wojna 30-letnia (1618-1648). Wojna i związane z nią następstwa stały się prawdziwą klęską dla miasta, które całkowicie podupadło, zamarł handel i rzemiosło. Ponadto ziemię gryficką podbiły w 1630 r. zastępy szwedzkie. W wyniku pokoju westfalskiego dokonano rozbioru Pomorza Zachodniego. Tereny te w drodze zawartej umowy przypadły Brandenburgii-Prusom. W 1657 r. w okolicy Gryfic podeszły zagony jazdy Stefana Czarnieckiego w pogoni za Szwedami. Duże straty wyrządziły miastu również pożary i epidemie. Największy w 1658 r. strawił całą południowo-zachodnią część miasta.

Dopiero wiek następny przyniósł widoczne oznaki wychodzenia miasta z upadku. Gryfice dysponowały wówczas 2 młynami, 2 karczmami, czerpały dochody z 1000 włók ziemi, 10 wiosek i 5 folwarków. W 1790 r. wybudowano cegielnię, pracowały tkalnie płótna. Jednakże częste wojny hamują jednak rozwój, aż do XIX wieku. Jeszcze w XVIII i na początku XIX wieku w Gryficach stacjonowały wojska rosyjskie, włoskie i francuskie. Epizod polski z okresu wojen napoleońskich to pościg w trakcie kampanii 1807 roku wojsk polskich dowodzonymi przez płk. Garczyńskiego za uciekającymi wojskami pruskimi.

W gospodarce miejskiej Gryfic zawsze dominowało rolnictwo, następnie rzemiosło i handel. Struktura ta zaczęła się zmieniać w II połowie XIX w., w związku z rozwojem przemysłu. W 1882 r. otrzymały połączenie linią kolejową do Szczecina i Kołobrzegu oraz szereg połączeń lokalnych kolejkami wąskotorowymi: w 1896 r. do Niechorza, w 1898 r. do Dargosławia, w 1901 r. do Golczewa i w 1913 r. do Trzygłowa. Po 1900 r. uruchomiono zakłady przemysłowe: cukrownię, fabrykę wyrobów ceramicznych i pieców, wapiennik, fabrykę marmolady i mączki ziemniaczanej. Gryfice stają się ważnym ośrodkiem przemysłowo-handlowym i kulturalno-oświatowym.

Powstają dwie szkoły (w tym gimnazjum). Z tego środowiska wywodziło się wielu wybitnych twórców. Jednym z nich był znany wydawca źródeł archiwalnych F. Dreger (np.